

πείας καὶ τῆς πομπῆς, ὡς ἐκ τοῦ πένθους — τῆς πληγῆς τῆς ὁποίας πολὺ ἀφίσταται ἔτι ἡ ἐπούλωσις, κατὰ τὴν βασιλικὴν διαθεβαίωσιν.

★

Τῷ ὄντι ὁ θάνατος τῆς Ἀλεξάνδρου δὲν παρημποδισε διόλου τὸν φαιδρὸν χαρακτήρα τῆς ἑορτῆς. Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔγραφε πρὸς τὸν Δήμαρχον τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἐπιστολήν, ὀλίγοιτοι ἴσως θὰ εἶχον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀργυρῶν γάμων. Αὐτοὶ οἱ σεπτοὶ Τῆς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι πρὸ ἔτους ἀκόμη ἠκολούθουν μελανεῖμονες καὶ ὀδυρόμενοι τὴν κηδεῖαν τῆς, μετέβαινον σήμερον λευκοὶ καὶ ἀκτινοβολοῦντες, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, νὰ ψάλωσι Δοξολογίαν. Τοιαῦται αἱ λύπαι καὶ τὰ πένθη τῶν Βασιλέων καὶ τῶν ἰσχυρῶν! Ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ το παρατηρήσωμεν, δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἰσδύουσι εἰς τὴν καρδίαν, ὡς ὁ θάνατος τοῦ πτωχοῦ, ὁ ἐπιφανιόμενος ἐν ὄλῃ τοῦ τῆ εἰδεχθεῖ γυμνότητι καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τὸ πένθος τῶν ἐπιζώντων εἶνε πολλάκις ἰσόδιον. Ὁ πλοῦτος, ἡ ἰσχὺς, ἡ τύρβη, ἡ λάμπις, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ συμμετοχὴ παρηγοροῦσι τοὺς βασιλεῖς ταχέως διὰ τὰ δυστυχήματα, ἡ λύπη τῶν ὁποίων εἶνε ὑποβεβλημένη εἰς αὐστηρὰν καὶ ἀπαράβατον ἀλλὰ ψυχρὰν ἐθιμοτυπίαν.

Ὅτι λοιπὸν ἔλειπεν ἐκ τῆς ἑορτῆς δὲν ἦτο ἡ φαιδρὰ ὄψις. Ὅσα τυπικὰ ἀπρηθιμήσαμεν ὀλίγον ἀνωτέρω, βεβαίως πᾶν ἄλλο ἦσαν ἡ πένθιμα. Ὁ λαὸς ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τρέξῃ, νὰ χαρῆ, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ πανηγυρίσῃ, νὰ ἐνθουσιασθῇ, — νὰ ζήσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν Βασιλέων του, ἡμέραν ζωῆς ἀγνῆς, ἀφιλοκερδοῦς, ἰκανῆς νὰ ἐξαγνίσῃ ὀλοκλήρου ἔτους τὴν ἀθλιότητά. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμεν; Ἀλλὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπῆρχε λαϊκὴ συμμετοχὴ εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῶν ἀργυρῶν γάμων; Εἶδε κανεὶς ἐν κίνημα αὐθόρμητον ἐνθουσιασμοῦ, ἤκουσε μίαν ζητωκραυγὴν ἐκ μυθίων ἀναδιδομένην, συνέλαβεν ἐν δάκρῳ συγκινήσεως, ἤσθάνθη ἓνα παλμὸν χαρᾶς; Τὸν Εὐρωπαϊὸν γαιονδὸς ὡς τὸ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῶν γάμων τῶν λαοφιλήτων του βασιλέων, θὰ συνήρπαζε καὶ θὰ συνεκλόνη, ἐν ᾧ τὸν Ἑλληνα ἀφίνει ψυχρὸν καὶ ἀσυγκίνητον. Ὅποια παγετώδης στωϊκότης, ὁπόσον ἀδιάφορος στάσις εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τὸ συναθροισθὲν ἐξ ἀγόνου περιεργίας, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν παρέλασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς! Θὰ ἔλεγέ τις παρατηρῶν τὸ φαινόμενον, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑφήλιον λαὸς ὃχι πλέον δημοκρατικώτερος, ἀλλ' ἀναρχικώτερος, μισῶν περισσότερον τοὺς βασιλεῖς του, εἰς τὴν μεγάλῃν χαρὰν τῶν ὁποίων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην αὐτὸς φανερώνει συγκίνησιν.

Καὶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Δὲν ὑπάρχει ἄλλου βασιλεὺς δυνάμενος νὰ καυχᾶται δικαιοτέρον ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ του. Δὲν ὑπάρχει βασιλεὺς μᾶλλον ἀνύποπτος, μᾶλλον ἡσυχος καὶ μᾶλλον κατὰ βάλθος ἀγαπητός. Τὸ γεγονός πιστοποιοῦσι καὶ οἱ ἐπιπολαίως ὅπως καὶ οἱ βαθύτερον μελετῶντες τὰς σχέσεις ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἐν Ἑλλάδι καὶ παραδεχόμενοι ὅτι ἐξ ὅλων ἡ ξανθὴ καὶ εὐφυῆς φυσιογνωμία τοῦ Βασιλέως εἶνε ἡ συγκεντροῦσα σήμερον τὰς περισσότεράς καὶ ἀγνο-

τέρας συμπαθείας. Ἀλλ' ἂν ἐξαίρεσης τὴν πολιτικὴν, δὲν θὰ εὕρης πουθενᾶ ἄλλου θερμοῦν καὶ ἐνθουσιασμένον καὶ ζωηρὸν καὶ ζῶντα καὶ κινούμενον τὸν νεώτερον Ἑλληνα. Τίποτε δὲν ἐκδηλοῖ, διὰ τίποτε δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον μὴ ἔχον στενὴν σχέσιν μὲ τὸ ἄμεσον αὐτοῦ συμφέρον. Νὰ διορισθῇ, νὰ φάγῃ, νὰ οἰκονομηθῇ, ἴδου τὸ ὄνειρόν του, ἡ μανία του, τὸ μοναδικὸν ἐλατήριον κραυγῶν ἐνθουσιωδῶν καὶ ἐνεργείας πυρετώδους καὶ ριψοκινδύνου. Πέραν αὐτοῦ δὲν βλέπει. Τὸ ἔμμεσον ἀλλ' ἰσχυρότερον συμφέρον δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς χυδραῖς ἐκ φύσεως ἢ ἠμβλυμένας πλέον αἰσθήσεις σου. Ἐπειδὴ διὰ νὰ διορισθῇ ἢ διὰ νὰ κάμῃ, ὅπως λέγει, τὴν δουλειάν του, δὲν θὰ προστρέξῃ βεβαίως εἰς τὸν Βασιλέα του, ὀλίγον ἐννοεῖ τί σημαίνει δι' αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, καὶ νομίζει ὅτι δὲν ἀξίζει περισσότερον ἴσως τοῦ βουλευτοῦ του, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ ὁποίου εἶνε ἰκανὸς νὰ κλαύσῃ κατ' ἔτος ἐκ χαρᾶς. Τὸν βασιλέα του τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ πρὸς τὸν βουλευτὴν του ὀφείλει νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγάπην του.

Τὸ φαινόμενον δὲν εἶνε μόνον ζήτημα χαρακῆρος· εἶνε καὶ ἀποτέλεσμα στοιχειώδους ἐλλείψεως πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνατροφῆς. Ὁ λαὸς μας εὐρίσκεται ἀκόμη ἐν τῇ ἐσχάτῃ, ἐν τῇ ταπεινοτάτῃ ἀμαθείᾳ. Ἐνομίσαμεν ὅτι τὸ νὰ γελᾷ, ὅπως γελᾷ σήμερον, μὲ τὴν μεγάλῃν ἰδέαν ἐπὶ παραδείγματι ὡς καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν ἐκτὸς τοῦ ὑλικοῦ καθημερινοῦ βίου, ἦτο ἀποτέλεσμα προόδου, εἰσόδου εἰς περίοδον θετικὴν, ἐρῶνῃς, σφαιροσύνης καὶ ἐργασίας, — καὶ ὅμως εἶνε σύμπτωμα ὀπισθοδρομήσεως. Καὶ τότε μόνον θὰ παραδεχθῶ τὸ ἐναντίον, ὅταν ἴδω ὅτι ψυχρότερον μὲν διεξάγονται αἱ ἐκλογαί, θερμότερον δὲ πανηγυρίζονται αἱ βασιλικαὶ ἑορταί.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ἀποκάλυψις.

Οὔτε ὁ Λανέκ οὔτε ἡ Ἰναρίμη ἐννόησαν ἐὰν ἐπέρασαν στιγμὰὶ ὀλίγαί ἢ ὦραι ὀλόκληροι μέγρις ὅτου ὁ Κορ Τελάχας καὶ ἡ ἀδελφή του ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ πολὺσαρκος θεῖα ἐστήλωσε τὸ ζωηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λανέκ καὶ ἐνευσεν ἔπειτα ἐπιδοκιμαστικῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς. Ἐννόησε διὰ μιᾶς ποῦ εὐρίσκονται τὰ πράγματα, ἴσως δὲ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐμένειαν τῆς πρώτης ἐντυπώσεώς τῆς καὶ τὸ ἐρύθημα τὸ ὁποῖον ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρεῖας τοῦ Λανέκ ἐνῶ ὑφίστατο τὴν ἐπιθεώρησίν τῆς.

— Λοιπόν, παιδιὰ μου, εἶπεν ὁ Τελάχας τρίβων τὰς χεῖρας.

Ἡ τοιαύτη ἐκδήλωσις εὐχαριστήσεως δὲν ἤρμοζεν ἴσως πολὺ εἰς ἄνθρωπον τόσον ἀρχαιο-

πρεπῆ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τόσον ἐπιφυλακτικόν. Ἄλλ' ὁ γέρων ἦτο εὐχαριστημένος. Ἴδου γαμβρός μίαν φορὰν! Ὅχι κομψεύμενος Ἀθηναῖος, ὄχι ξένος ἐπιπόλαιος, ὄχι Τήνιος χυδαῖος, ἀλλὰ νέος σπουδαῖος, βαπτισμένος εἰς τὰ νάματα τῆς ἀρχαίας σοφίας, μὲ τὸ αἷμα τῆς νεότητος θερμαῖνον τὰς φλέβας του, μὲ τὴν χάριν τῆς νεότητος ἐξωραϊζοῦσαν τὸ εὐγενὲς πρόσωπόν του. Ναί, ἦτο εὐχαριστημένος ὁ γέρων Τελάχας, — μολοντί δὲ καταδίαζε φιλοσοφικὰς τὴν ὁρμὴν καὶ τὸ πάθος ἡλικίας τὴν ὁποῖαν αὐτὸς πρὸ τόσο καιροῦ ὑπερέβη, ἠσθάνετο ὅμως ἀναζώσας κἀπως ἐντὸς τῆς καρδίας του τὰς παλαιὰς τοῦ ἔρωτός του ἀναμνήσεις. Δὲν ἔμεινε τώρα πλέον ἢ νὰ λάβῃ πληροφορίας ἀπὸ τὸν γαμβρόν περὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως. Ἄλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν ὡς πρὸς ταῦτα.

Ἡ Ἰναρίμη ἐν τούτοις ἀνελήφθη, ὁ δὲ Λανέκ ἔμεινε καρφωμένος ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ τὸ βλέμμα ἀφηρημένον.

— Τὸν ἀρύπνισεν ἀπὸ τὰ ὄνειρά του ἡ Κυρία Ἐλένη, θλίβουσα τὴν χεῖρά του.

— Ὁ Περικλῆς μου λέγει, εἶπεν, ὅτι ἤλθετε νὰ μᾶς πάρετε τὴν Ἰναρίμην.

Καὶ συνώδευσε τὰς λέξεις της μὲ μειδιάμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέφραζε τὴν ἐλαχίστην ἀποδοκιμασίαν τῶν κακῶν τούτων σκοπῶν τοῦ ξένου.

— Χαίρω, εἶπεν ὁ Γουσταῦος μὴ εὐρίσκων τί ἄλλο νὰ εἴπῃ, χαίρω ὅτι μὲ θεωρεῖτε ἀξιότιμος.

— Ὡ, αὐτὸ εἶναι ἰδικὸς της λογαριασμός! Ἄν σὰς θέλῃ, θὰ εἴσθε ἀξιότιμος. Θὰ ἔχετε δὲ βέβαια καὶ τὰ μέσα νὰ καλοζήσετε.

— Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ Γουσταῦος. Δὲν εἶμαι πτωχός.

— Καὶ ποῦ ζῆ ἡ οἰκογένειά σας; εἰς τὴν Γερμανίαν; ἠρώτησεν ἡ θεία ἐξακολουθοῦσα τὰς ἐρεῦνας της.

Ἐδῶ ἦτο ἡ μεγάλη δυσκολία, ἐδῶ ὁ φόβος τοῦ Λανέκ! Ἐὰν ἠδύνατο, θὰ ἠρνεῖτο προθύμως τὴν καταγωγὴν του. — Τοῦρκος, — καὶ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἐνώπιον αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων!

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπεκφυγῇ τὸν φοβερὸν τοῦτον σκόπελον. Ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ σχεδὸν ἀσθμαίνων εἶπε:

— Ὅχι, ἡ οἰκογένειά μου δὲν ζῆ εἰς τὴν Γερμανίαν. Δὲν εἶμαι Γερμανός. Εἶμαι Τοῦρκος.

— Τοῦρκος! ἀνέκραξεν ἡ Κυρία Ἐλένη, καὶ ὕψωσε τὰς χεῖρας φρίττουσα.

Ὁ Τελάχας δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐμεινε ὡς κεραυνόπληκτος, καὶ ἔβλεπεν ἄφρονος τὸν νέον τὸν ὁποῖον πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἤθελε νὰ ἐναγκαλισθῆ ὡς υἱόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἠτοιμάζετο νὰ ἐμπιστευθῆ τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς του. Νὰ δώσῃ τὴν Ἰναρίμην του εἰς Τοῦρκον! Ποτέ! Ἠδύνατο νὰ γείνη ἐξευτελισμὸς χειρότερος δι'

Ἑλληνίδα; Ὅσον καὶ ἂν ἐπεριφρόνει τὸ παρόν, ὁ πατριωτισμὸς του ὅμως ἔμεινε ἀκέραιος καὶ ἀγέρωχος. Ἐκαμε ἐν βῆμα πρὸς τὸν Λανέκ καὶ εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Κάτι λάθος συμβαίνει βέβαια! ἤθελες ἴσως νὰ εἴπῃς ὅτι εἶσαι ὑπήκοος Τοῦρκος. Ἄλλὰ τὸ ὄνομά σου εἶναι Γερμανικόν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἰκετευτικῶς ὁ Λανέκ. Τὸ ὄνομά μου δὲν εἶναι Γερμανικόν. Ἦλθα εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ξένον ὄνομα διὰ ν' ἀποφύγω περιττὰς δυσαρεσκείας. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Δαοὺτ μπέης. Ἄλλὰ τί σημαίνει τοῦτο, Κύριε Τελάχας; Μήπως ἀγαπῶ τὴν Ἰναρίμην ὀλιγώτερον διότι οἱ πρόγονοί μου κατέπιεσαν τοὺς ἰδικούς σας; Εἶμαι ὑπεύθυνος ἐγὼ διὰ τὸ παρελθόν; Φαντάζεσθε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ λατρεύσῃ τὴν θυγατέρα σας Ἑλλην μὲ περισσοτέραν ἀφοσίωσιν, μὲ μεγαλειότερον σέβας ἀπὸ ἐμέ; Ἀπ' ἐναντίας! Τὰ ἀδικήματα τῶν προγόνων μου πρὸς τὸ ἔθνος της, θ' αὐξάνουν τὴν προσπάθειάν μου νὰ τὴν κάμω ἐκείνην εὐτυχῆ. Δὲν θὰ τὸ μετανοήσῃ ὅτι μοῦ ἐμπιστεύεται τὴν τύχην της, διότι τὴν ἀγαπῶ! Ἐπὶ τέλους, ἐπρόσθεσε ἀνάπτων βαθμηδὸν καθόσον ὠμίλει, — ἐπὶ τέλους, ἐὰν δὲν σὰς μέλῃ δι' ἐμέ, δὲν συλλογίζεσθε τὴν Ἰναρίμην; Ἡ Ἰναρίμη εἶναι ἰδική μου πλέον, καὶ δὲν ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα διότι εἶμαι Τοῦρκος. Ἀνάγκη νὰ τὸ παραδεχθῆτε.

— Δὲν τὸ παραδέχομαι, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ γέρων. Ἡ κόρη μου δὲν θὰ πάρῃ Τοῦρκον. Ἐτελείωσε.

Ἦρχοντο εἰς τὰ χεῖλη του λόγοι πικροὶ ἐπιπλήξεως διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐξομολογήσεως. Ἦθελε νὰ προσθήσῃ «Μὲ ἠπάτησες», ἀλλ' ἐκρατήθη.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς σας; ἠρώτησεν ὁ Λανέκ, ὠχρὸς ἐκ συγκινήσεως.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου.

— Ἄλλ' ἐγὼ μόνον ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἰναρίμης ἐξαρτῶμαι. Ἐὰν ἐκείνη μοῦ τὸ εἴπῃ νὰ φύγω, θὰ τὴν ὑπακούσω. Ἀλλέως ὄχι! Σὰς ἔχει πατέρα, — ἔχετε τὰ δικαιώματα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν ἐτῶν, — ἀλλ' ἔχω κ' ἐγὼ τὰ δικαιώματα πάθους ἀσθέστου. Τὰ δικαιώματά μου εἶναι μιᾶς στιγμῆς μόνον, ἀλλ' αὐτὰ θὰ ζυγίσουν πολὺ περισσοτέρον ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σας εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

— Δὲν τὸ φοβοῦμαι τοῦτο, εἶπεν ὁ Κορ Τελάχας. Ἡ Ἰναρίμη δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴν καταγωγὴν σου, οὔτε θὰ δεχθῆ ποτὲ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου, ὅσον καὶ ἂν ὑποφέρῃ διὰ τοῦτο.

— Κύριε Τελάχας, ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος περιπαθῶς. Μίαν τελευταίαν χάριν θὰ σὰς ζητήσω. Μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε, σὰς παρκαλλῶ! Ἀφήσατέ με νὰ τῆς τὸ εἰπῶ ἐγὼ. Ἀφήσατε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη μου τὸ ἐμπόδιον τὸ ὁποῖον σεῖς θεωρεῖτε ἀνυπερέβλητον.

— Ὁ Τελάχας ἐστράφη διαστάζων πρὸς τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἄς γείνη τὸ θέλημά του, εἶπεν ἐκείνη. Ἄς γείνη!

Τοῦ Γουσταύου τὸ βλέμμα ἐξέφρασεν εὐγνωμοσύνην. Ἐξῆλθε μόνος εἰς τὸν ἐξώστην. Εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔλαμπον ἀκόμη αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς καὶ ὁ ὑγρὸς ἀὴρ ἀνέδιδε τὰ ἀρώματα τῶν λόφων καὶ τῶν κοιλάδων. Ὁ Γουσταύος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐλαφρωμένην. Ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ νικήσῃ αὐτός. Δὲν τὸν ἐφοβίζεν ἡ ἀπόφασις δύο γερόντων οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώρισαν ἴσως ποτὲ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τοῦ ἔρωτος, — ἢ, ἂν τὴν ἐγνώρισαν, τὴν ἐλησμόνησαν! Νὰ ὑποβληθῇ ἡσύχως εἰς τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὴν ἀγάπην του, — νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας ἐνώπιον τῶν ἐρειπίων τῆς καταστραφείσης ζωῆς του! Δὲν ἦτο αὐτὸς φλεγματικὸς Τεύτων διὰ νὰ ὑποκύψῃ τόσον εὐκόλως εἰς τῶν ἄλλων τὴν θέλησιν! Οὔτε ἐφοβεῖτο μὴ τὸν παραιτήσῃ ἡ Ἰναρίμη. Μία του λέξις θὰ διέλυεν ὅλας αὐτὰς τὰς θεωρίας περὶ φυλετικῶν ἀνταγωνισμῶν. Τὸ πολὺ πολὺ, ὀλίγη ἀναβολή, ὀλίγοι δισταγμοί, ἴσως ὀλίγα δάκρυα, — καὶ ἔπειτα τὰ πάντα κατ' εὐχὴν! Ἄλλως, διατί ἔδωκεν ἡ φύσις εἰς τὴν νεότητα τὴν φλογερὰν τῆς ὁρμῆν, τὸν ἀκάθεκτον πόθον τῆς; Δυσκολίαι, ἀγῶνες, ἀναβολή, ὅλα αὐτὰ ἤξζανον μόνον τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους του.

Νέφη πορφυρᾶ ὑψοῦντο πρὸς δυσμάς, πρόδρομος τοῦ βασιλεύματος τοῦ ἡλίου· ἡ λάμψις τῶν ἀντηνακλάτο εἰς τὸ φύλλωμα τῶν πλατάνων τὴν ἐχαιρέτων μὲ τὸ κελάδημά των τὰ πτηνά. Ἐπνευσεν αὔρας πνοῆ ἡσύχως, καθὼς στεναγμὸς ἡσυχῆς μετὰ θρήνον καὶ κοπετόν, καὶ ἐγύθη ἐπὶ τῆς ὑγρας γῆς ὡς ἐλπίδος ἐπαγγελία. Ἐθώπευσεν ἡ αὔρα τὴν θερμὴν παρεῖαν τοῦ Λανέκ καὶ ἀνεπερῶθησαν φαιδροὶ οἱ στοχασμοὶ του. Ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει σιωπηλὸν παιᾶνα νίκης ἀπὸ τὴν ἀόρατον στρατιάν τὴν συνοδεύουσαν τὸν θριαμβεύοντα Ἐρωτα, καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ὠχυρωμένην κατὰ πάσης ἀμφιβολίας.

Ἀντήχησαν πλησίον του βήματα, βήματα ἐλαφρά. Θὰ τ' ἀνεγνώριζε μεταξύ χιλίων.

— Ἰναρίμη, ἀνέκραξεν ἱκετευτικῶς. Ἰναρίμη, στάσου, ἀγαπητή μου.

Ἐπῆκουσεν. Ἐστάθη, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς αὐτόν. Ἐφοβεῖτο ἄρα γε μὴ δὲν δυνήθῃ νὰ κρατηθῇ καὶ ῥιφθῇ πλήρης στοργῆς εἰς τὰς ἀγκάλας του;

— Ἰναρίμη, ἐπιθύρῃς πλησιάσας. Ἰναρίμη, εἶσαι ἰδική μου. Τοῦτο δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἀλλάξῃ, τίποτε!

— Τίποτε!

Ἡ φωνὴ τῆς μόλις ἤκούετο. Ἐκινοῦντο τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὠμίλουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

— Εἰπέ το δυνατὰ νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι, νὰ τὸ μάθουν ὅτι εἶσαι ἡ μνηστὴ μου, ἡ γῆ, τὰ δένδρα, τὰ πτηνὰ καὶ ὁ ἥλιος ποῦ βασιλεύει! Δυνατὰ! Δυνατὰ!

— Δὲν τολμῶ. Φοβοῦμαι. Δὲν ἤξζωρω...

Καὶ τὸ ἔκθαμβον βλέμμα τῆς ἐξέφραζεν ἄφατον τρυφερότητα.

— Εἰπέ με μνηστῆρά σου, Ἰναρίμη! Εἰπέ με ἄνδρα σου.

Τὰ χεῖλη τῆς ἐκινήθησαν καὶ πάλιν... καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας.

— Εἶσαι ἰδική μου! Μοῦ τὸ εἶπε τὸ βλέμμα σου. Τὸ ἤξευρα ἐγώ. Τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Εἰπέ μοῦ το!

— Δὲν ἔμπορῶ, ... ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ.

— ὦ ἀγαπητή μου, ἀνέκραξεν, εἶσαι τὸ φῶς τῆς ψυχῆς μου, ἡ φωνὴ τῆς καρδίας μου.

Οἱ λόγοι ἀνήρχοντο ἀσυνάρτητοι εἰς τὰ χεῖλη του. Τὸ φλογερὸν τοῦ βλέμμα ἐκράτει δέσμιον τὸ βλέμμα τῆς· ἡ ἀναπνοή του ἔκαιε τὸ μέτωπόν τῆς. Ἐπῆρε τὴν χεῖρά τῆς καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Ἰναρίμη, Ἰναρίμη, μὴ σιωπᾶς! Κύτταξέ με καὶ δός μου τὸν λόγον σου.

— Δὲν ἔμπορῶ, ἐπανελάθε φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὸ ὕφος του.

— Μὴ φοβῆσαι! Μὴ θυμώσῃς μαζῆ μου.

Ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ μὴ μ' ἀπαρνηθῆς! ὦ ποθητή μου. Σῆκωσε τὸ βᾶρος τῆς ἀμφιβολίας ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Μὲ παγώνει ὁ φόβος τοῦ δισταγμοῦ σου, Ἰναρίμη. Τὸ ὄχι σου θὰ μ' ἐθανάτωνε! Ἄλλὰ δὲν θὰ εἶπῃς ὄχι. Μ' ἀγαπᾶς. Μοῦ τὸ εἶπε τὸ φῶς τοῦ βλέμματός σου. Εἶσαι ἰδική μου, Ἰναρίμη, — δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆς τὴν ἀγάπην σου.

— Πῶς νὰ ὑποσχεθῶ ἀφοῦ δὲν ἤξζωρω! ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἀπλόων ὀπισθέν του εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν πορφύραν τῶν νεφῶν του, ὁ Γουσταύος ἔσφιγγε σιωπηλῶς εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν Ἰναρίμη. Σιωπῆ, φλύαρα πτηνὰ, μὴ κελადῆτε! Δὲν ἀκούουν τὰ κελάδηματά σας οἱ δύο ἐκεῖνοι. Μόνη ἡ ἁρμονία τοῦ ἔρωτος πληροῖ δι' αὐτούς τὴν σιωπὴν, καὶ μετροῦν τὸν ρυθμὸν τῆς οἱ παλμοὶ τῶν καρδιῶν των.

Ἐντὸς τοῦ δωματίου ὁ πατὴρ καὶ ἡ θεῖα ἀντήλασσαν ἀνήσυχοι τὰς σκέψεις των.

— Δὲν ἔμπορεῖ νὰ συμβιβασθῇ τὸ πρᾶγμα; ἠρώτα ἡ Κυρία Ἐλένη. Τί θὰ ἀπογείνη, Περικλῆ;

— Θὰ φύγῃ! ἀπεκρίνετο κατηφῆς ὁ ἀδελφός τῆς.

— Μὴ τρέχῃς! Συλλογίσου το καλὰ. Τὴν ἀγαπᾶ. Εἶναι πλούσιος. Ποῦ θὰ εὔρης καλλίτερον γαμβρόν;

— Εἶναι Τοῦρκος!

Ἡ Κυρία Ἑλένη ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Τοῦρκος αὐτὸς δὲν ἦτο φόβος νὰ βάλῃ τὴν Ἰναρίμην εἰς χαρέμι, μαζὶ μὲ ἄλλας γυναῖκας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ εἴπῃ. Ὁ δὲ Κύριος Τελάχας ἠσθάνετο τὴν λύπην πλημμυροῦσαν τὴν ψυχὴν του. Ἦκουε τὸν ψιθυρισμὸν τῆς φωνῆς τοῦ Λανέκ, συνεμερίζετο τὸν πόνον του, ἐγνώριζε τί θὰ ὑποφέρουν αἱ δύο νεαραὶ καρδίαι ἐκεῖναι. Ἄλλ' ἢ ἀπόφασίς του ἦτο ἀκλόνητος. Δὲν ἐφοβεῖτο ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῆς θυγατρὸς του. Μὴ δὲν ἦτο γνησίαι Ἑλληνίς ἢ Ἰναρίμη;

— Λοιπὸν; ἐπανέλαθεν ἡ Κυρία Ἑλένη μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν. Τί θὰ κάμῃς, Περικλῆ;

— Ἡ Ἰναρίμη θὰ μείνῃ ἐδῶ, κ' ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς τὴν Ἐυνάραν μαζὶ του. Εἰπέ νὰ ἐτοιμάσουν τὰ μουλάρια. Τοῦ ἀφίνω ἀκόμη δέκα λεπτά, καὶ ἔπειτα—ἐτελείωσε!

— Ἄλλ' ἂν τὸν θέλῃ ἡ Ἰναρίμη, ἂν τὸν ἀγαπᾷ;

— Ἀφῆσέ μου τὴν. Θὰ ραγίσῃ ἡ καρδοῦλα τῆς, ἀλλὰ ὁ καιρὸς ὅλα τὰ θεραπεύει. Θὰ τὴν πάγω εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ νέαι ἐντυπώσεις θὰ διασκεδάσουν βαθμηδὸν τὸν πόνον τῆς.

Ὅτε ὁ Κος Τελάχας διέκοψε τὴν συνομιλίαν τῶν δύο ἐρωμένων, περὶ παντὸς ἄλλου ἐσκέπτοντο ἐκεῖνοι ἢ περὶ ἀμέσου χωρισμοῦ.

— Ὄρα ν' ἀναχωρήσωμεν, εἶπεν ὁ γέρον πρὸς τὸν Λανέκ.

— Ν' ἀναχωρήσετε! Διατί; Δὲν θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μαζὶ σας; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ Ἰναρίμη.

— Θὰ μείνῃς ἐδῶ ἐσύ, Ἰναρίμη, καὶ ἐκεῖνος θ' ἀναχωρήσῃ. Δὲν τῆς τὸ εἶπες, ἐπρόσθεσε σύνοφρος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λανέκ.

— Δὲν ἐπρόφθασα, ἐτραύλισεν ὁ Γουσταῦος. Λυπηθῆτέ με! Πῶς νὰ τὸ εἰπῶ;

Ἡ Ἰναρίμη ἐκύτταζε πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον.

Ἐπροχώρησε ἔν βῆμα πρὸς τὸν πατέρα τῆς χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν Γουσταῦον.

— Τί ἔχει νὰ μοῦ εἴπῃ, ἠρώτησε.

— Εἶναι Τοῦρκος, κόρη μου! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τίποτε κοινὸν μεταξὺ σας.

— ὦ πατέρα μου, δὲν εἶναι δυνατὸν! Τὰ χεῖλιά μου ἐσφράχισαν τὴν ὑπόσχεσίν μου. Πῶς νὰ πάρω ὀπίσω ὅ, τι ἔδωκα;

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λανέκ.

— Ἐντροπή, Ἰναρίμη! Ἀφῆσέ τον! Λημονεῖς τί ὑπέφερες ἢ πατρίς σου ἀπὸ τὴν φυλὴν του; Εἶσαι ὀλιγότερον ὑπερήφανος σύ, — ὀλιγότερον ἀξία τῶν ἐνδοξῶν προγόνων σου, παρὰ ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι ἐκρημνίζοντο μὲ τὰ βρέφη των εἰς τὰ βάραθρα, διὰ νὰ μὴ τὰς βεβηλώσῃ τούρκου ἐπαφῆ; Δὲν ρεεῖ αἷμα Ἑλληνικὸν εἰς τὰς φλέβας σου; Ἐλα εἰς τὸν πατέρα σου, κόρη μου, — δὲν θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ σύζυγός σου!

— Εὐσπλαγγία, κύριέ μου! ἀνέκραξε γοερῶς ὁ Γουσταῦος. Δὲν βλέπετε τὰ δάκρυά τῆς; Δὲν ἔμποροῦν αἱ παρακλήσεις νὰ κλονίσουν τὴν ἀπόφασίν σας;

Ὁ γέρον ἐκίνησε ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Πατέρα μου, εἶπεν ἡ Ἰναρίμη προσπαθοῦσα νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς τῆς. Σὲ παρήκουσα ποτέ; Ἐκαμα ποτέ μου τίποτε νὰ σὲ λυπήσω;

— Ποτέ, κόρη μου! ποτέ! Ἦσο πάντοτε ἡ παρηγορία καὶ ἡ χαρὰ μου.

— Λοιπὸν, μὰ τὸ παρελθὸν μας αὐτό, μὰ τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς μου, μὰ τὴν μνήμην τῆς νεότητός σου, σ' ἐξορκίζω, μὴ μᾶς χωρίζῃς.

— Κόρη μου, δὲν ἠξέυρεις τί ζητεῖς. Εἶναι καταισχύνη, εἶναι ὄνειδος νὰ θέλῃς νὰ δοθῆς εἰς ἕνα Τοῦρκον! Μὴ μὲ βιάσῃς νὰ σ' ἀπαρνηθῶ.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰναρίμης ἔγεινε κάτωχρον, καὶ ἡ χεῖρ τῆς ἔπεσεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Γουσταῦου.

— Κύριε Τελάχα, εἶπεν ἐκεῖνος, πῶς νὰ σὰς πείσω ὅτι χάριν τῆς εἶμαι ἔτοιμος τὸ πᾶν νὰ θυσιάσω; Θέλετε νὰ παραιτήσω τὸ ἔθνος μου, νὰ ἐγκολπισθῶ τὴν Ἑλλάδα, νὰ φέρω εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄνομά σας; Ἡ Ἰναρίμη εἶναι ἡ ζωὴ μου, ὁ κόσμος μου, τὸ μέλλον μου!

— Εἶσαι Τοῦρκος; αὐτὸ τίποτε δὲν θὰ τὸ μεταβάλῃ.

— Τὸν ἤκουσες, πατέρα μου, τί εἶπε. Δὲν ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ.

— Τότε εἶσαι ἀποθαμμένη δι' ἐμέ. Ἡ ἐκεῖνον ἢ ἐμὲ θὰ ἐκλέξῃς. Πάρε τον ἐκεῖνον καὶ χάσε τὸν πατέρα σου. Ἀρνήσου τὸ παρελθὸν καὶ πλάσε μόνη σου νέον μέλλον.

— ὦ, Κύριε Τελάχα, εἶσθε ἀνηλεῆς!

— Κάμε τὴν ἐκλογὴν σου, Ἰναρίμη.

— Ν' ἀρνηθῶ ἐσένα, πατέρα μου, ἢ νὰ τὸν ἀρνηθῶ αὐτόν;

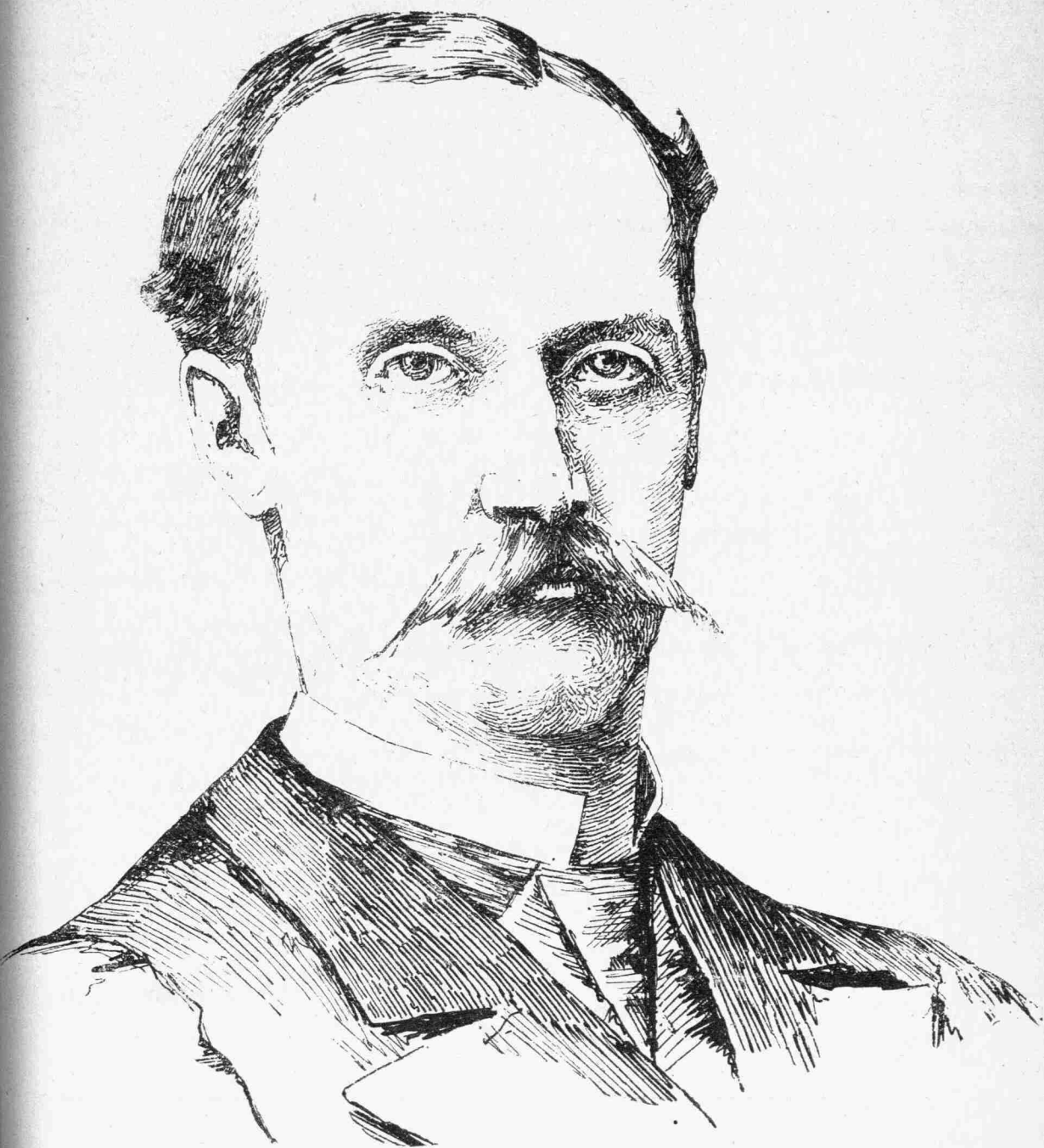
Ἐστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ἔπειτα, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτεινε καὶ τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

— Συγχώρησέ με, ἐψιθύρισε πρὸς τὸν Γουσταῦον! Τὸ ἔνοις. Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν παραιτήσω, τὸν πατέρα μου. Μὲ ἀνέθρεψε, μὲ ἠγάπησε . . . ὦ Θεέ μου!

Οἱ λυγμοὶ διέκοψαν τὴν φωνὴν τῆς. Ὁ πατήρ τῆς ἐπλησίασε πλήρως στοργῆς, ἀλλ' ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς ἢ Ἰναρίμη.

Ὁ Γουσταῦος ἐγονάτισεν ἐνώπιόν τῆς καὶ ἐφίλει τὸ φρέμα τῆς, τὰ παγωμένα τῆς δάκτυλα τρέμουσα ἐκείνη ἔθεσε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ὀφθαλμῶν του.

— Εἶναι ἀπάνθρωπον, ἔλεγεν ἀπληπισμένος. Δὲν τὸ ἀνέχομαι! Δὲν πρέπει νὰ γείνη, — δὲν ἔμπορεῖ! Θυσιάζεται ἡ νεότης μας! Καταστρέφεται ἀδίκως καὶ τῶν δύο μας ἡ ζωὴ!

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

— Σήκω ἐπάνω, Κύριε Λανέκ. Δέξου ἀνδρικόως τὴν τύχην σου. Μὴ φαίνεσαι ὀλιγωτέρον γενναῖος ἀπὸ μίαν νέαν κόρην!

Ὁ Λανέκ ἠγέρθη. Ἐφαινετο ὡς ἄνθρωπος πληγωθεὶς θανασίμως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς Ἰναρίμης.

— Πήγαινε μέσα, κόρη μου. Ἡμεῖς οἱ δύο θ' ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως διὰ τὴν Ξυνάραν.

Ἡ νέα ἐπροχώρησε ἔν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, μετὰ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν Λανέκ, καθὼς ἄνθος πρὸς τὸν ἥλιον.

— Ἰναρίμη! ἐστέναζεν ἐκεῖνος, καὶ ἡ Ἰναρίμη ἐστράφη εἰς τὴν περιπαθῆ πρόσκλησίν του καὶ εὐρέθη διὰ μιᾶς εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὡσάν νὰ ἐζήτηε ἐκεῖ καταφύγιον.

— Βλέπετε, εἶπεν ἕξαλλος ὁ Γουσταῦος. Δὲν νικάται ὁ ἔρωσ!

— Κόρη μου, κόρη μου, ἀνέκραζεν ὁ γέρον.

Ἡ Ἰναρίμη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸν ὦμον τοῦ Λανέκ, ἀπέσυρε τὸν βραχίονα ἀπὸ τὸν τραχήλον του, καὶ ἔστρεψε τὰ θολά της βλέμματα ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ γέρον ἦτο περιλύπος ἀλλ' ἄκαμπτος, ἄκαμπτος καθὼς ὁ βράχος τοῦ Κάστρου του. Τοῦ νέου τὸ ὠραῖον πρόσωπον ἦναπτεν ἡ νεότης, ἡ δύναμις καὶ τὸ πάθος. Ἡ δύνατο χάριν τοῦ νέου νὰ παραιτήσῃ τὸν γέροντα, χάριν τοῦ ἔραστοῦ τὸν πατέρα της;

— Σὲ ὑπακούω, πατέρα μου, εἶπε, καὶ μετὰ βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸν Λανέκ εἰσήλθε βραδέως ἐντὸς τῆς οἰκίας.

[Ἐπεταὶ συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΕΝΝΥΣΟΝ

Σημειώσεις φιλαναγνώστου

Κάποιαν νύκτα, μέσα εἰς ἐξοχικὴν οἰκίαν μοναχικὴν, περικυκλωμένην ἀπὸ θάμνους καὶ πεῦκα, συνέθη ἄλλοκότως ὠραία, ἄν καὶ σιωπηλή, σκηνή. Ὅλιγοὶ τὴν εἶδαν, ἀλλὰ συχνὰ θὰ τὴν ἀναφέρουν, σκηνὴν ἀπὸ ἐκείνας ποῦ δὲν ἐξαλείφονται ἀπὸ τὴν φαντασίαν.

Πέντ' ἐξ ἄνθρωποι μετὰ καρδίαν ἀγωνιώσαν ἔστεκαν ἀκίνητοι μετὰ τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὴν κλίνην, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο ἐξαπλωμένη ἀνθρωπίνῃ μορφῇ, ζωντανῇ ἀκόμη. Δὲν ὑπῆρχε φῶς εἰς τὸ δωμάτιον· ἀλλ' ἀπὸ δύο μεγάλα παράθυρα ἐγλυστροῦσε μέσα ἡ σελήνη καὶ ἔλουζε μετὰ φῶς τὸ πρόσωπον τοῦ ψυχорραγοῦντος, πρόσωπον ποῦ τὸ ἐλάμπρυνεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀόριστον χαμόγελον καὶ βλέμμα εὐχαριστίας καὶ ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς ἀκριβὴν γυναῖκα, πρὸς ἀγαπητὸν παιδί, πρὸς παλαιὸν φίλον. Οὔτε πάλῃ, οὔτε πόνοι· τὸσον ἤσυχια, τὸσον γλυκὰ ἀπεσύρετο ἡ ζωὴ, ὥστε οἱ παριστάμενοι ἀφοῦ εἶχαν νομίσει ὅτι ἔπαυσε ν' ἀναπνέη, δὲν ἐπίστευαν ὅτι ἔπαυσε νὰ ζῆ. Καὶ ἠκούσθη νὰ

λέγῃ ὁ κλεινὸς ἰατρός, ὁ ἀγρυπνῶν πλησίον εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην, ὁ μάρτυς τὸσων ψυχωραγημάτων περιδόξων ἢ ἀφανῶν: «Ποτέ μου δὲν εἶδα τὸσον ἤσυχον, τὸσον δοξασμένον τέλος!»

Ὁ γέρον οὗτος μόλις ἐξέπνευσεν, ἀπέμεινεν ἀνοσκέπαστος ἐπάνω εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην, καὶ ἦτον ὡς τὸ ἴδιον ἀγαλμὰ του· καὶ μετὰ ὀλίγον τὸ εὐρύ του μαρμαρωμένον μέτωπον, τοῦ ὁποῦ ὁ θάνατος, γλυκὺς καὶ μετὰ ὄλον τὸ σέβας, ἐξήλειψε τὰς ρυτίδας, ἐστεφανώθη μετὰ δάφνην· διότι ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ἦτον ὁ Τέννυσον, ὁ βασιλεὺς τῆς ἀγγλικῆς ποιήσεως. Ἐφυγε τὴν αὐτὴν ἐβδομάδα ποῦ ἔφυγε καὶ ὁ Ῥενάν· ἡ Ἀγγλία ἐπένθησε μετὰ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἡ γῆ ἐπτώχυνεν ἀπὸ τὴν στέρησιν δευτέρας δόξης.

Ὁ Τέννυσον ἦτον ἀκατάδεκτος μεγαλοφυΐα. Ἄγνωστος ἢ ἐπιφανὴς, δὲν παρεδίδοτο εἰς τὴν περιέργειαν τῶν χυδαίων. Συγκατελέγετο εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες — καὶ εἶνε εὐεξήγητος ἢ ἀντίφασις — ἀγαποῦν τὸν λαόν καὶ καταφρονοῦν τὸν ὄχλον. Τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ χιλιάδες ἀνεγίνωσκαν, ἀλλ' ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου μόνον εἰς τοὺς οἰκειοὺς του ἀπεκαλύπτετο, ἢ εἰς τοὺς πνευματικῶς ὁμοίους του, ἢ εἰς μερικοὺς φίλους ταπεινοὺς, οἱ ὁποῖοι, διότι ἦσαν ἀπλοϊκοί, δὲν τοῦ ἐφαινότο χυδαῖοι. Ἀλλὰ δὲν ἐσυμπαθοῦσε τοὺς μετρίους καὶ δὲν ἠνείχετο τοὺς ἡλιθίους. Ὅπως ἦτο πρὸ ἐβδομήκοντα ἐτῶν καὶ πλέον, ὅτε, λέγον, ποτὲ δὲν ἀπηθύβηεν μίαν λέξιν πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, τοιοῦτος ἦτο μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν του, ὅτε, περιπατῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἄλλαζεν ἀπότομα τὸν δρόμον διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἄμαξαν γεμάτην ἀπὸ περιέργους κυρίας ἐκ τῶν θαυμαστῶν του.

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ζωῆς του εδείκνυε **βοημικὰς** τάσεις νυκτοβάτου. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ περνᾷ τὰς νύκτας του εἰς τὰ καταγῶγια τοῦ Λονδίνου, τὰς ἐπερνοῦσεν εἰς τὰ δάση· καὶ ἤκουεν ἐκεῖ τὰς φωνὰς τοῦ ἀνέμου, τὰς ὁποίας ἐννοοῦσεν ἀπὸ μικρὸν παιδί· μέσα εἰς τὸν κήπον τοῦ πρεσβυτερίου ὅπου ἐγεννήθη ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης ποῦ τὸν ἐθώπευσε ψυχωραγοῦντα. Ἐκεῖ μέσα συνέλεγε τὰ αἰσθήματά του τὰ ὁποῖα ἐξεχέλυσαν εἰς τοὺς στίχους του ποῦ ἔγραψε δεκαεννέα ἐτῶν· αἰσθήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀλόκληρον τὸ ἔργον του εἶνε μοσχοβολισμένον.

Ἡ ὑψηλόφρων αὐτὴ ἀγριότης ἐχαρακτήριζε καὶ τὸ κάλλος του ποῦ μετεμορφώθη κατὰ τὸ γῆρας του χωρὶς νὰ ἐξαλειφθῆ. Θὰ ἐχρησίμευεν ὡς πρότυπον εἰς γλυπτὴν διὰ νὰ παραστήσῃ τὸν θαυμάσιον καὶ ἀτίθασσον θερευτὴν, τὸν καταφρονητὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Φαίδρας, Ἐθαύμαζαν τ' ἀρχοντικά χέρια του, τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά του κυματιστὰ ἐπάνω εἰς τοὺς ὦμους του, τὸ εὐκίνητον καὶ λεπτὸν ὡς γυναικὸς στόμα του, τὸ βαθύ βλέμμα του, τραχὺ ἐνίοτε καὶ σκωπτι-